

Chapter 1

เมล็ดพันธุ์

เจ้าหัวใจเงาในฝัน

...ฉันเคยฝัน...อยากมีชีวิตที่พิเศษกว่าคนอื่น ๆ ชีวิตที่ทำทนายและ
ตื่นตื่น ไม่ใช่ความน่าเบื่ออยู่แต่ในโรงเรียนหรืองานสังคมสงเคราะห์หน้ากากประชัน
โฉมกันอย่างน่ารำคาญ... ฉันอยากมีชีวิตที่ทำทนาย และมีคุณค่ากว่านั้น...
อยากเป็นคนพิเศษ...

...มันเป็นความฝันเฟื่องของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ก่อน
ที่ฉันจะได้พบกับใครคนหนึ่ง คนที่พิเศษ มีชีวิตที่ทำทนายจนได้ชื่อว่าเป็นตำนาน
คนคนนั้นก้าวเข้ามาในชีวิตฉันแล้วเลยผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทั้งไว้เพียงความฝัน
ที่สูญสลายพังทลายลงสู่ความเป็นจริง...

ร้านกาแฟเล็กๆริมถนนในเขตย่านมหาวิทยาลัยชื่อดังเต็มไปด้วย
นักเรียนนักศึกษาที่จับกลุ่มนั่งคุยกันอย่างสนุกสนาน กลิ่นกาแฟสดหอมกรุ่น
อวลผสมกับกลิ่นขนมปังอบที่เพิ่งถูกยกออกจากเตาฟุ้งไปทั่วร้านเล็กๆที่สร้าง
ขึ้นด้วยไม้קרุระจกทั้งหลังตกแต่งด้วยเถาไม้เลื้อยจัดอย่างมีศิลปะ เมื่อรวมเข้า
กับเสียงหัวเราะต่อกระซิกของพวกนักศึกษาก็ทำให้บรรยากาศในที่นั้นดูน่า
รื่นรมย์อยู่ไม่น้อย

จะมีบ้างก็เพียงเด็กสาวร่างเล็กในชุดกระโปรงยาวสีส้มอ่อนบานพู่ที่นั่ง
อยู่ตรงมุมหลังเคาน์เตอร์ไม้เท่านั้นที่ราวจะไร้ซึ่งความสนุกสนานทั้งปวง มือ

ชาวข้างหนึ่งยกขึ้นวางเท้าคาง ขณะที่อีกข้างจับล้อมคันทันเล็กเขี่ยขนมในจานกระเบื้องอย่างเหม่อลอย

เสียงกระดิ่งห้อยประตูดังกรังกรังเสนาะหู เมื่อประตูไม้กฤษณาเป็นช่องถูกผลักเข้ามาโดยแรง ทำให้เสียงพูดคุยคล้ายจะเบาลงครู่หนึ่ง ร่างหนาสูงใหญ่ในชุดสีดำมืดเดินเข้ามา ดวงตาใต้แว่นตาสีดำกวาดมองไปยังเด็กสาวที่นั่งเล่นอยู่ก่อนจะเดินเข้ามาทูลลงนั่งตรงข้ามอย่างถือวิสาสะ

“ผมได้รับคำสั่งให้มาเชิญคุณหนู...” เขาเอ่ยเสียงสุภาพอย่างคนที่ได้รับการฝึกมาอย่างดี แต่เด็กสาวก็รู้สึกได้ถึงความเป็นเยียบของวัตถุบางอย่างที่จ่อประชิดติดต้นขาใต้กระโปรงตัวยาว

...ให้ฝึกมาดีอย่างไรก็เป็นการฝึกของพวกเขาคนใช้กำลังต่อสู้...การฝึกของพวกเขาไม่มีสมอง...

“เลือกที่คนเยอะอย่างนี้...ฉลาดดีจริงนะ”

อาการไม่เอาทราhornใจนั้นทำให้ชายร่างใหญ่อึ้งไปเล็กน้อยก่อนจะส่ายยิ้มอย่างน่ารังเกียจ

“อย่างน้อย...คนอย่างคุณหนูคงไม่ยอมให้ใครต้องมาโดนลูกหลงแน่ๆ ไซ้ใหม่ละครับ”

เธอถอนใจยาวกว่าก่อนจะหยิบกระเป๋าใส่ตังคังเปิด เล็กออกมากำเปิด หยิบเงินวางลงบนโต๊ะแล้วลุกขึ้นยืน

“เก็บปิ่นซะ ฉันไม่พอใจพอนี้มันเป็นเรื่องใหญ่โตหรอก”

ร่างสูงหนาที่เดินตามเด็กสาวตัวเล็กนั้นดูคล้ายการ์ดผู้ซื่อสัตย์ตามอารักขาคุณหนูผู้เอาแต่ใจอย่างใกล้ชิด จนเดินมาถึงรถยนต์คันหนึ่งที่จอดรออยู่ไม่ไกล กระຈที่ติดฟิล์มสีดำทึบทำให้ไม่อาจมองเห็นสภาพในรถที่เด็กสาวเข้าไปนั่งได้ หากทันทีที่ประตูหน้ารถการ์ดร่างยักษ์ตั้งปิด รถคันงามก็เคลื่อนตัวออกไปอย่างรวดเร็ว

ห้องกว้างค่อนข้างที่ไปด้วยพรมสีน้ำตาลเข้มนุ่มเท้า ตรงกลางคือชุดรับแขกบุพรมสวยเดินลายดอกไม้ จัดล้อมรอบโต๊ะกระจกตัวเตี้ยที่รองรับแจกันกระเบื้องสีฉูดตากับกุหลาบขาวก้านใหญ่ที่ปักอยู่ภายในอย่างพยายามให้ห้องดูมีชีวิตชีวามากขึ้น ลึกเข้าไปเป็นเตาผิงก่ออิฐสีส้มที่คงใช้เพื่อตกแต่งห้องมากกว่าจะใช้ประโยชน์จริง เพราะตรงมุมลึกเข้าไปยังพอเห็นฮีเตอร์อย่างดีที่ถูกเก็บซ่อนไว้หลังโคมไฟสูง

ความหรูหรานั้นทำให้เด็กสาวผู้ถูกพาเข้ามาชมวัดคิ้วด้วยความแปลกใจเล็กน้อย การ์ดร่างหนาเดินเข้าไปเปิดม่านหน้าต่างที่เปิดหน้าต่างออกให้แสงลอดเข้ามาพอเห็นภาพภายนอกที่เป็นทุ่งหญ้าเขียวสดลูกหญ้าลูกตาตัดกับผืนฟ้าสีครามเข้มที่บอกเวลาใกล้ราตรีกาล

“ไหนว่าเกมนี้ที่โกดังไม่ใช่หรือ” เธอเอ่ยคล้ายบ่นกับตัวเองทำให้ชายผู้นำเธอเข้ามาหันมองพลางเหยียดยิ้มขันปนสมเพช ก่อนจะเดินออกไปโดยไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น

เวลาไม่นาน แต่มากพอให้เธอได้สำรวจสภาพโดยรอบห้องที่ถูกตกแต่งด้วยเครื่องประดับชั้นเยี่ยมราคาแพงลิบ บอกฐานะที่คงใกล้เคียงมหาเศรษฐี ทำให้คิดเรื่อยยิ่งชมวดอย่างครุ่นคิด

เสียงประตูถูกเปิดทำให้เด็กสาวสะดุ้งเฮือก อากาแรกที่หันหน้ากลับมามองอย่างรวดเร็ว นั้นเต็มไปด้วยความระแวงและหวาดกลัวที่เพิ่มมากขึ้น

ผู้เข้ามาใหม่คือชายสูงวัยในชุดสูทสีเข้ม ดวงหน้าล้อมด้วยหนวดเคราสีเทาที่บดดวงตาสีที่ฉายรอยเกรี้ยวกราดดูน่ากลัว อากาการก้าวเดินอาดๆเข้ามา นั่งตรงข้ามเด็กสาวตามด้วยการตบชุดดำอีก 3 คนที่เดินมาเ็นด้านหลังคล้ายจะประชุมในที่

“เล่นสนุกจนไม่รู้เลยสินะ...อะไรเกมอะไรของจริง...” เสียงนั้นไม่ได้พราวด้วยวัย หากแฝงรอยหยันซัด ทำให้เด็กสาวหน้าเผือดสีลงในทันที

...เกมที่เธอเล่นสนุกกับเพื่อนในกลุ่ม บัดนี้ไม่ใช่เกม หากมันคือเรื่อง

จริง!!!

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่ได้จากมารดาแข็งแกร่งราวขึ้นด้วยความหวาดระแวง หากเสียงที่ผืนเค้นออกมายังมีรอยสัน “คุณต้องการอะไร”

ชายสูงวัยหัวเราะเสแสร้งอย่างน่ารังเกียจ ดวงตาที่มองเธอฉายรอย สมเพช

“ตรงไปตรงมาดีนี่...คุณหนูนาตาซา แต่เธอให้สิ่งที่ฉันต้องการไม่ได้หรอก”

เด็กสาวเลิกคิ้วสูงด้วยความแปลกใจ ก่อนที่คำตอบจะดังออกจากปาก หนาใต้หนวดเครานั้นทำให้เธอตัวชาวาบ

“อย่างเธอ...เป็นได้แค่ตัวตอรองเท่านั้นละ อยากรู้หนักว่า ดร.นาเดีย คนสวยจะเป็นยังไงถ้าลูกสาวเหลือแค่นี้กลับไปบ้าน”

ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างอย่างตระหนกเมื่อได้ยินคำนั้น ความกลัวจับขั้ว หัวใจปრაภฏขึ้นให้รู้จักเป็นครั้งแรกในชีวิต การร่างหนาก้าวตรงเข้ามาจับตัว เธอไว้ แขนขาวเรียวกดิ่งซึ่งวางลงบนโต๊ะตรงหน้าด้วยมือใหญ่หนาราว คีมเหล็ก

หยาดน้ำตาไหลรินเมื่อดวงตาคู่นั้นกวาดแลไปเห็นมิดคมวาวที่ถูกดึง ออกมาด้วยมือของการ์ดอีกคน ร่างบางพยายามดิ้นรนให้หลุดออกจาก พันธนาการอย่างน่าสมเพช เหมือนลูกกวาดตัวน้อยที่พยายามดิ้นรนให้พ้นจากการ เป็นเหยื่อของราชสีห์

“จัดการ...” เสียงที่สั่งการเหมือนสายฟ้าฟาดลงตรงกลางตัว นาตาซา พยายามดิ้นรนสุดแรง แต่สุดท้ายก็พบเพียงความสิ้นหวัง

คมมีดสะท้อนแสงวาวตกลงแต่นิ้วเล็กบ้อมเรียกเลือดสีสดให้ซึมออกมา เหมือนจะกดลงกลางหัวใจเธอด้วยไม่ต่างกัน

...ตัดนิ้วของนักเปียโน ก็เท่ากับฆ่ากันทั้งเป็นนั่นละ...

“ท่านครับ...”

เสียงประตูถูกเปิดดังขึ้นอีกครั้งทำให้ผู้คนในห้องต่างชะงักงันไปครู่หนึ่ง

ทุกสายตาต่างจ้องมองไปยังต้นเสียงด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกัน

“ใครให้พวกแกเข้ามา” ชายสูงวัยถามเสียงขุนอย่างไม่มีใครจะพอใจ เหลือบมองไปยังลูกน้องที่ลากเอาร่างของใครบางคนเข้ามาด้วย

การ์ดร่างหนาเกือบมีดลง ยึดตัวตรงเตรียมอารักขานายตามหน้าที่ เด็กสาวค่อยหายใจได้ดีขึ้น ดวงตาเหลือบมองรอบตัวพยายามหาทางรอด

คิมเหล็กหนาที่บีบแขนเธออยู่ค่อยคลายลงด้วยสัญชาตญาณระแวงภัย ทำให้มุ่งความสนใจไปยังผู้มาใหม่ เปิดโอกาสให้เธอสะบัดแขนวิ่งออกไปอย่าง ร้อนรน แล้วก็ชนเข้ากับกำแพงสูงนี่ที่กั้นลี้ลับลงไปบนพื้นพรม

“อื้อย...!” นาดตาซาร้องอุทาน หากไร้เสียงใด ๆ จากร่างที่ถูกเธอพาล้มลง ไปทั้งตัว

“คือ...เราจับผู้หญิงคนนี้ได้ครับท่าน เห็นมาด้อมๆมองๆดูน่าสงสัย” คนเข้ามาใหม่รายงาน ขณะที่กระซากร่างเด็กสาวและผู้หญิงคนนั้นขึ้นมา

ดวงหน้าที่ถูกบังคับให้เงยขึ้นนั้นค่อนข้างเร็ว ล้อมกรอบด้วยเส้นผม สีดำเข้ม ดวงตาคมสีอำพันเหมือนตาแมวลึกลับราวจะดูกลืนทุกสิ่งทุกอย่าง ริมฝีปากบางราวกุหลาบที่คลี่แย้มชวนให้หลงใหล ทุกอย่างดูคล้ายประติมากรรมชิ้นงามที่ถูกบรรจงสร้างสรรค์อย่างประณีต

ชายสูงวัยนั่งงันไปครู่ใหญ่ เจกเดียวกับคนในห้องที่ได้เห็นภาพนั้น ก่อนที่เสียงหัวเราะนำขยะแขยงจะดังขึ้น

“วันนี้มันวันอะไรกันหนอ...เรื่องดีๆจึงเข้ามาหาไม่หยุดหย่อน”

นาดตาซาสะดุ้งเฮือก ผลอตัวจับแขนของผู้หญิงคนนั้นแน่นโดยไม่รู้สึกตัว หากมือที่สั่นระริกนั้นพอที่จะทำให้เธอผู้ไม่รู้ถึงความกลัวในจิตใจของเด็กสาวได้อย่างดี

“ขอโทษนะ...” เสียงนั้นแผ่วเบาทำให้เด็กสาวรู้สึกตัว เธอก็มองลงมือตัวเองก่อนจะดึงมือออกอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษค่ะ...” เสียงเครือสั่นเอ่ยแผ่วเบา ดวงหน้าขาวซีดเผือด ร่างทั้ง

ร่างสิ้นด้วยความกลัวเหมือนกระต่ายป่าที่ต้องบ่วงพราน

“จัดการตัดนิ้วนางเด็กนั้นก่อน แล้วเราค่อยสนุกกันนะ...สาวน้อย” ชายผู้นั้นหัวเราะลั่นเมื่อมองมาทางเธอ ขณะที่การ์ดชุดดำเริ่มขยับตัวก้าวตรงมาทางเด็กสาวอีกครั้ง

นาตาชาพยายามดิ้นรนออกจากมือที่แข็งแกร่งคีมเหล็กนั้นอย่างยากลำบาก

หากแล้วก่อนที่ใครจะทันได้ทำอะไร ร่างบางของคนถูกจับมาก็สะบัดหลุดออกจากมือของการ์ดที่พาเข้ามา มือข้างหนึ่งอ้อมมารั้งร่างเด็กของเด็กสาวเข้าใกล้ตัวขณะที่อีกข้างยังมีเชือกพันร้อยติดหลวมๆ ถือป็นจ่อไปข้างหน้าแล้วยิงกราดอย่างรวดเร็ว

“ฉันจะบอกว่าขอโทษ...ที่ต้องให้เธอถูกจับมาเจ็บตัวอย่างนี้” เธอเอ่ยเสียงเรียบเมื่อกระบอกปืนมาจ่อนิ่งอยู่ที่ชายสูงวัยผู้ที่ดูเหมือนจะเป็นเจ้านายผู้สั่งการ

“ก...แกเป็นใคร” เสียงพึมพำนั้นแทบไม่เป็นภาษา

เด็กสาวคิดว่าเธอเห็นริมฝีปากบางสีกุหลาบนั้นเหยียดยิ้มเย็นเมื่อเอ่ยสำเนียงอังกฤษแท้เสนาะหูราวเสียงดนตรี

“I'm just a little girl.”

ประโยคนั้นสิ้นสุดลงก่อนจะถูกแทนที่ด้วยเสียงปืนดังรัว ที่คราวนี้นาตาชาเริ่มมีแรงพอที่จะกรี๊ดร้องเสียงลั่น

ดวงหน้าขาวเผือดสีนั้นหันมาของผู้หญิงลึกลับอย่างหวาดกลัว

“ค...คุณ...ฆ่าคน...”

เสียงหัวเราะนั้นดังเบาๆ คล้ายจะล้อเลียนด้วยดวงตาพรวรระยับ มือขาวที่ถือปืนวัดสอดมันลงที่ข้างเอวได้เสื่อไค้ทตัวราวอย่างคนชำนาญ

“กระสุนยาสลบใส่สี่เลือด สมจริงดีใช่ไหม”

เด็กสาวมองรอบตัวอย่างไม่อยากเชื่อ หากรอยยิ้มที่แสนจะอ่อนโยน

และไออุ่นละมุนจากมือที่เกาะกุมเธอไว้ทำให้เธอยอมเดินตามร่างนั้นไปช้าๆ
“แล้ว...พวกนั้น...”

“คนของฉันจะจัดการเอง เธอมีเรื่องอยากคุยกับฉันไม่ใช่หรือ”

ร่างสูงบางพาเธอเดินออกมาในที่โตะหินด้านหน้า สายลมที่พัดโบกพาเส้นผมยาวยิ่งสะบัดปลิวจนอดไม่ได้ที่จะต้องมองดูอย่างหลงใหล

“เกมที่พวกเธอเล่นนะ...มันไม่สนุกหรอกนะ...” อยู่ดีๆเธอก็เอ่ยขึ้นคล้ายเปรยกับอากาศธาตุรอบตัวเสียมากกว่า หากข้อความนั้นก็มิมีผลต่อเด็กสาวไม่น้อย

นาตาชานิ่งงัน น้ำตาที่เพิ่งแห้งเหือดกลับเอ่อล้นคลออีกครั้งเมื่อนึกถึงเกมที่เธอและเพื่อนคิดเล่นแก้เบื่อ...ของจริงมันไม่สนุกเลย...

“คุณ...เป็นใครกันแน่คะ ทำไมถึงช่วยฉันไว้...” เธอเอ่ยถามเสียงเบาอย่างยากลำบาก ความตื่นตระหนกที่ยังคงอยู่ในใจทำให้ร่างบางสั่นระริกไม่แตกต่างเสียง

“เธอจะเรียกฉันว่าอะไรก็ได้...อมีเลีย หรือ...Argent”

“Argent ” เธอทวนด้วยความแปลกใจ

“ชื่อที่คนอื่นๆเรียกฉันนะ แต่มันก็ไม่ได้มีค่าอะไรนักหรอก” ดวงหน้าสวยดูเรียบสงบราวหุ่นยนต์ที่ไร้ความรู้สึก

“คุณ...ทำไมถึงช่วยฉัน”

“เพราะสิ่งที่เธอถูกนำมาต่อรองด้วยคือเชื้อไวรัสชีวภาพตัวใหม่ที่ดร.นาเดีย แม่ของเธอคิดค้นได้ เชื้อที่จะทำลายสิ่งมีชีวิตบนโลกอย่างง่ายดายและฉัน...ก็แค่คนคนหนึ่งที่ถูกสั่งให้มาพาเธอกลับบ้านก่อนที่จะเชื่อนั้นจะถูกใช้เพื่อการทำลาย”

เด็กสาวอ้าปากค้าง เธอไม่เคยคิดเลยว่าผู้เป็นมารดาจะทำอะไรได้ถึงขนาดนั้น และไม่เคยคิดว่าเธอจะถูกนำมาเป็นเครื่องมือ เธอแหงนหน้ามองดวงหน้าสวยที่ทอดสายตาแลทุ่งหญ้ากว้างนั้นอย่างครุ่นคิด ก่อนจะต้องสะดุ้ง

สุดตัวเมื่อ Argent หันกลับมา

“คนของฉันมาแล้ว เขาจะพาเธอกลับบ้านเอง”

ร่างบางนั้นกำลังจะเดินออกไป และเธอก็คงไม่มีโอกาสอีกแล้วหากไม่เอ่ยสิ่งที่ต้องการไปในตอนนี้

“เดี๋ยวค่ะ... ไม่ใช่แค่นั้น คุณไม่ใช่แค่คนคนหนึ่งที่ถูกสั่งให้มาพาฉันกลับบ้านหรือไม่ใช่ไหม ได้โปรด...ฉันอยากเข้มแข็งอย่างคุณ พาฉันไปด้วยนะ”
น้ำเสียงที่เอ่ยถามวิงวอน ดวงตาคู่สวยคลอด้วยหยาดน้ำตาหยดรินทำให้เธอต้องหันกลับมามองพลางถอนใจยาว

“ฉันไม่อยากมีชีวิตที่ไร้ค่าแบบนี้...ได้โปรด”

มือขาวใหญ่ยกขึ้นวางบนเส้นผมนุ่มของเด็กสาวแผ่วเบาคล้ายปลอบประโลม ก่อนที่เสียงเรียบเรื้อยนั้นจะดังขึ้น

“ชีวิตคนไม่เคยไร้ค่าหรอกนะ...เพียงแต่เธอไม่รู้เท่านั้นเองว่าคุณค่าของเธออยู่ที่ไหน อย่าติดยึดกับความพิเศษหรือความเข้มแข็งอะไรเลย มันก็แค่เปลือกนอก ถ้าเธออยากเข้มแข็งไม่ต้องใช้อะไรหรอก...แค่หัวใจก็มากพอแล้ว”

ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่เด็กสาวคิดว่าดวงตาสีอำพันสวยนั้นดูจะหม่นแสงลงครู่หนึ่ง หากแล้วก็จะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“ชีวิตที่แยกจากคนทั่วไปมันไม่ได้ดังตามหรอกนะ ภาวะที่ต้องแบกโลกทั้งใบเอาไว้บนบ่ามันหนักเสียจนคนที่รับ ไม่อาจจะร้องไห้คร่ำครวญหรือหัวเราะได้ตามใจ...เธอคิดว่ามันดีหรือ”

นาตาชานิ่งงัน เธอมองดวงตาสีอำพันของนั้นอย่างไม่แน่ใจ หากแล้วจู่ๆมีเอือกข้างของคนตรงหน้าเธอก็ยกขึ้นชักปืนออกเล็งไปทางพุ่มไม้ด้านข้าง แล้วลั่นไกด้วยสีหน้าเรียบเฉยราวรูปสลักที่ไร้ชีวิต ไม่มีแม้แต่รอยสังเล

“คราวนี้ของจริง...” เธอผู้นั้นเอ่ยเสียงเรียบเมื่อเดินไปแหวกดูพุ่มไม้นั้น เผยให้เห็นภาพชายคนหนึ่งทีนอนจมกองเลือดสีแดงฉาน “รู้ว่าทำอะไรไม่ได้แล้วยังรัน...โง่เขลาจริงๆ ถ้ายอมมอบตัวดีๆก็จะรอดอยู่แล้วแท้ๆ” เธอเอ่ยอย่าง

ทอดถอนปนรำคาญ “ช่วยเก็บกวาดที่เถอะ...มายา”

“คะ...” เสียงรับดังขึ้นก่อนที่ร่างสูงในชุดทหารจะปรากฏตัวขึ้นเดินออกมา ก็มีศีรษะรับคำสั่งอย่างนอบน้อม เจกบ่าวผู้ภักดีกระทำต่อนายเหนือหัวผู้ทรงอำนาจ

“เอาละ...คุณหนูนาตาซา...” เป็นครั้งแรกที่เธอผู้นั้นเอ่ยเรียกเด็กสาวด้วยชื่อจริง “คนของฉันจะไปส่งเธอที่บ้านเอง...ขอให้มีความสุขกับชีวิตที่มีคุณค่า...อย่าดูถูกตัวเองอีก”

ลึนเสียงเธอก็เดินจากไป ทิ้งไว้เพียงสายตาของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ยังมองตามแผ่นหลังนั้นไปอย่างรู้ชัดถึงระยะทางที่แตกต่างกัน

...ระยะทางที่ไม่ได้ห่างเพียงก้าวเดิน หากเป็นช่องว่างที่ไม่อาจเติมเต็มเพื่อจะก้าวเดินไปได้...ระยะนั้นไกลเกินกว่าใครจะเอื้อมถึง...

เพียงไม่นานเฮลิคอปเตอร์เครื่องหนึ่งก็ลงจอดตรงลานเบื้องหน้า นาตาซาถูกพาขึ้นไปโดยผู้หญิงคนหนึ่ง ก่อนจะถูกพาไปส่งที่บ้าน แล้วทุกอย่างก็จบลงเหมือนเป็นเพียงความฝัน จะมีก็เพียงร่องรอยในหัวใจของเด็กสาวเท่านั้นที่รู้ดี

...**ความฝัน**ทั้งปวงพังทลายลงในพริบตา กับคำพูดของคนคนนั้นที่ยังก้องอยู่ในหัว...ชีวิตที่แยกจากคนทั่วไปมันไม่ได้ดังตามหรรณกะ ภาระที่ต้องแบกโลกทั้งใบเอาไว้บนบ่ามันหนักเสียจนคนที่รับไม่อาจจจะร้องไห้คร่ำครวญหรือหัวเราะได้ตามใจ...เธอคิดว่ามันดีหรือ...

...จากนี้ฉันคงได้แต่เริ่มต้นชีวิตของคนธรรมดาที่มีคุณค่าต่อไป...

14 พฤศจิกายน
นาตาซา เฮนดริคส์

Chapter II

อารอน เวนน์

เจ้าหัวใจเงาในฝัน

แสงอาทิตย์ยามเช้าค่อยเรืองเรืองขึ้นจากปลายขอบฟ้า แต่แต่มีสีส้ม แสดงแดงระบวยลงบนผืนผ้าใบสีฟ้าสวย เป็นงานจิตรกรรมที่งดงามและ ประณีตที่สุดที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นเป็นของขวัญแด่รุ่งอรุณใหม่ ให้ผู้ที่อ่อนล้าหลับ หลอนในนิทราได้ตื่นขึ้นพบชีวิตวันใหม่อีกครั้ง สายลมเย็นพัดโบกพาเอาใบไม้ สีส้มทองหล่นลงเกลื่อนพื้น เหลือเพียงลำต้นและกิ่งก้านสีน้ำตาลดำที่ยังคง ยืนหยัดรอเวลาแห่งหมันต์ที่จะมาถึง แล้วจากนั้น สายลมอุ่นก็จะพัดมาพร้อม ฤดูใบไม้ผลิที่รอคอย

แต่ก่อนจะถึงเวลานั้น สายลมเย็นที่พัดมาก่อนหมันต์ก็หนาวเย็นจับใจ ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่สาวเท้าเร็วๆ ไปตามทางที่โรยด้วยใบไม้สีทองจึงต้อง กระชับเสื้อคลุมตัวยาวเข้าเพิ่มให้อุ่นให้กับร่างกาย

ดวงตาคูสีน้ำเงินเข้มมัวแต่มองทางข้างหน้าแลไปยังจุดหมายจนลืม สังเกตทางที่กำลังก้าวเดิน จนเมื่อทำที่ก้าวไปต้องสะดุดลงเพราะไปเตะเข้ากับ บางสิ่งบนพื้น

“อะไรอีกวะ”

เจ้าตัวก้มลงมองอย่างหัวเสีย แล้วก็ต้องรีบทรุดตัวลงทันทีเมื่อแลเห็นว่า สิ่งที่อยู่บนพื้นคือร่างของใครคนหนึ่งในเสื้อคลุมสีขาวบาง เป็นอนรอยแดงฉาน เป็นหย่อมๆ เช่นเดียวกับผิวหนังที่ไพล่พันปกเสื้อคอปิดขึ้นมาที่เต็มไปด้วยบาด

แผลยาว

“เฮ้ย...คุณ...ๆ...” เขาร้องเรียก หวังลึกนึกว่าคนในอ้อมแขนจะตื่นมาคุยกันให้รู้เรื่อง แต่ก็ไม่เป็นผล

ชายหนุ่มถอนใจยาว คิดซึ่งใจอยู่เพียงครู่เดียวก็ตัดสินใจแบกร่างนั้นขึ้นพาดบ่าแล้วเร่งฝีเท้าก้าวกลับไปทางเดิมทันที

เขานึกสับสนท้อถอนอยู่ในใจ

คิดว่าหนีมาถึงนี้จะพ้นจากเรื่องยุ่งๆวุ่นวายแล้วแท้ๆ แต่ก็ยังอุตส่าห์มาเจออีกจนได้ คิดแล้วก็นึกแปลกใจว่าคนที่ไหนกันมาเดินเล่นลุ่มพุบอยู่ในหุบเขาอย่างนี้ หวังว่าคงไม่หาเรื่องวุ่นวายมาให้เขาก็แล้วกัน

บ้านหลังเล็กตั้งอยู่ตรงเชิงเขา สร้างด้วยไม้ทั้งหลังอย่างเรียบง่าย แต่มั่นคงด้วยการวางโครงสร้างอย่างดี ดูเด่นอยู่ท่ามกลางป่าไม้สีทองช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง หากก็ดูกลมกลืนกันอย่างน่าอัศจรรย์ ชายหนุ่มถอนใจยาวเมื่อใช้เท้าแตะประตูบ้านที่ไม่ถูกลั่นดาลเข้าไปภายใน

ความที่ห่างไกลจากตัวเมือง และอยู่ในเขตที่เรียกว่าเกือบชายแดนจึงไม่แปลกที่สิ่งทีต้อนรับเขาทันทีที่ก้าวเข้ามาจะเป็นความมืดมิด ไม่มีสวิตช์ไฟ ไม่มีเครื่องใช้อิเล็กทรอนิกส์ใดนอกจากตะเกียงดวงเล็กบนโต๊ะไม้กลางห้องเท่านั้น

เขาแทบโยนร่างของคนบนหลังลงบนโซฟา นวมยาวสุดนุ่มห้อง แล้ววิ่งเข้าไปจุดตะเกียงบนโต๊ะ ก่อนจะไปตามมุมห้องให้สว่างยิ่งขึ้น แม้จะเป็นเวลารุ่งเช้า แต่แสงอาทิตย์อ่อนจางที่ทอดลอดผ่านช่องใบไม้ กิ่งไม้ครึ้มที่คลุมอยู่รอบบ้านก็ไม่มากพอที่จะได้เห็นสิ่งต่างๆ ได้อย่างชัดเจน ตะเกียงจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

ร่างคนบนโซฟาขยับไปมาทำให้เขาตรงเข้าไปดูอย่างร้อนใจ หวังจะรีบจัดการให้เรียบร้อยจะได้เชิญแขกผู้ไม่ทราบนามออกไปจากบ้านเสียที ก่อนที่อะไรๆ มันจะวุ่นวายไปมากกว่านี้

“คุณลอร่า...อย่า...อย่าทิ้งฉันไป...” คนหลับเพื่อ มือขวดยกขึ้นไขว่คว้า
หาอะไรบางอย่างในอากาศ

ชายหนุ่มรู้สึกมีอันนี้ไว้แล้วก็ต้องแปลกใจ เมื่อสิ่งที่สัมผัสกลับเป็นผิว
นุ่มเนียนอย่างไม่น่าเชื่อ แต่เขาก็ไม่มีเวลาแปลกใจนานนัก ดวงตาสีอำพันปริือ
ขึ้นกะพริบถี่ๆ พยายามปรับแสง แล้วคิ้วยาวเรียวกก็ขมวดมุ่นเมื่อเห็นหน้าคนที่
ยื่นชะเง้อดูอยู่ข้างกาย

“คุณ...” เขาขมวดคิ้วมุ่น ผุดลุกขึ้นอย่างระแวงจนชายหนุ่มผงะถอย

“นายหมดสติอยู่กลางป่า หนาวขนาดนั้นไปทำอะไรคนเดียว” คนช่วย
ถามเสียงขุ่น แล้วดวงตาสีสวยก็กลับปรากฏรอยหวาดหวั่นขึ้นมา เหมือนลูก
นกที่ถูกพรากจากรังนอน

“ฉัน...เอ้อ...ผม...” คนตอบมีที่ท่าระแวง ดวงตาที่กวาดมองรอบตัวมี
รอยเครียดชิง “ผมอยู่ที่ไหน”

“ฉันช่วยนายมาก็ต้องอยู่ที่บ้านฉันสิ” เขาตอบเสียงขุ่น ไม่ใคร่จะพอใจ
นัก “ถ้านายหายดีแล้วก็ออกไปซะ แล้วอย่ามาที่นี่อีก”

คนฟังขมวดคิ้วมุ่น ดวงตาที่มองเขามีแววอ่อนล้าปนระอา หากแล้ว
ก็กลับเศร้าหม่นลง “ผม...ผมอยู่ที่นี้ได้ไหม”

คราวนี้เจ้าบ้านเบิกตากว้าง สายหน้ารัวจนเส้นผมดำยาวกระจายยุ่ง ดวง
ตาสีน้ำทะเลเข้มโตเกือบเท่าไข่ห่าน เสียงท่มตวาดลั่น

“ไม่ได้...แค่ที่ฉันช่วยนายมานี้ก็มากเกินไปแล้ว ออกไปจากบ้านฉัน
เดี๋ยวนี้” ไม่พูดเปล่า แต่เจ้าตัวกระซกแซนคนบนโซฟาขึ้นแล้วลากเดินเร็วๆ ไป
ที่หน้าประตู ไม่สนใจเลยว่าคนที่ถูกลากจะดิ้นพรวดๆเหมือนแมงกุกน้ำร้อน

“ปล่อยผม...ให้ผมอยู่ที่นี้...”

“อย่ามาทำตัวหน้าด้านแถวนี้่น่า คนเขาไล่กันตรงๆอย่างนี้แล้วนายยัง
จะหน้าด้านอยู่อีกทำไม” เขาโยนร่างนั้นลงหน้าประตูบ้าน ทำท่าจะปิดประตู
แต่ก็ต้องรั้งไว้เมื่อคนเจ็บตรงเข้ามาขวาง

“ผมยังถือเป็นคนเจ็บอยู่นะ คุณควรมีน้ำใจช่วยรักษาให้ได้อยู่ที่กินกันก่อนสิ” คนเจ็บแย้งลั่นๆ

เจ้าบ้านเริ่มนึกได้ ดวงตาทอดไปตามแผลยาวตามตัวแล้วก็ขมวดคิ้วมุ่น ซึ่งใจกับตัวเองอีกเพียงครู่เดียวก็ทำท่าจะปิดประตูอีก แต่ก็ถูกรั้งไว้ด้วยแขนยาวที่อยู่ใต้เสื้อคลุมสีขาวตัวหนา

“เฮ้ย...คุณ ผมขอร้องขอขนาดนี้คุณยังจะทำตัวแล้งน้ำใจอีกหรือ” คนเจ็บลุกขึ้นดึงประตูออกเหมือนเล่นซ้กเย่อ แรงแนั้นมากจนเขาเริ่มสงสัยว่ามันเจ็บจริงหรือเปล่า

“โทษทีนะคุณชาย แต่แผลนายมันน่าสงสัย ไปโดนอะไรมาฉันก็ไม่รู้ การจะรับคนน่าสงสัยเข้ามาอยู่ในบ้านนะมันเง่าง่าสันดี ไม่ว่าจะมองยังไงก็เถอะ”

คนเจ็บถอนใจยาว ตีหน้าเศร้าเฉยอย่างสำนึกผิด

“ผมขอโทษ...ผม...ผมถูกตามล่า” เจ้าตัวทำท่าเหมือนจะร้องไห้ ผมไม่มีที่ไปอีกแล้ว มันจะตามล่าผม ได้โปรด...ให้ผมอยู่ที่นี้...”

เพียงสิ้นเสียง เจ้าตัวก็ล้มลงหมดสติอยู่หน้าประตูเหมือนจะลงใจชายหนุ่มเจ้าบ้านที่เอาเท้าเหยียบๆ ซึ่งใจอยู่นานว่าควรจะถีบมันออกไปจากบ้าน แยกไปทิ้งไกลๆ หรือจะทำตัวเป็นพลเมืองดีแกลงเท้าไปเตะตงหนามให้ตัวเองเจ็บเล่นดี

ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจได้...เตะมันออกไปจากชีวิตเขา...นี่ดูจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

ชายหนุ่มใช้เท้าเหยียบๆคนที่นอนอยู่บนพื้นระเบียงด้านหน้าไปเรื่อยๆ เหมือนลูกฟุตบอล แน่นอนว่าเขาไม่เล่นที่หัว เดียวคอกหักไปแล้วมันยุ่งยาก ดังนั้น จากการทดลองแล้ว โฟกัสแรงไปที่เอวเล็กๆนั้นดูจะง่ายที่สุด

อย่าถามเขี้ยวว่าทำไมเขาต้องเหยียบมันด้วยเท้า ก็ตอนแบกมาเมื่อไหร่จะตาย ตอนนั้นก็หยวนๆละกัน คนอุตสาหกรรมช่วย

“ฮือๆ...พ่อกับ...” เสียงครวญเพ้อจากคนหมดสติทำให้ชายหนุ่มเงี้ยว ฟังอย่างสนใจ “ผมไม่ได้ทำอะไร...พ่อกับ...พ่อกับ...พ่อกับ...”

ชายหนุ่มหนึ่งไปครู่หนึ่ง แล้วก็หันหลังกลับเข้าไปในบ้าน เพียงครู่เดียว ก็กลับออกมาพร้อมขันใส่น้ำใบใหญ่ที่สาดโครมลงบนร่างคนแปลกหน้าทันที คนเพิ่งได้สติสะดุ้งโหยงเมื่อน้ำเย็นเฉียบราวน้ำแข็งถูกราดลงมา เขาลูบหน้ามองคนที่ยืนอยู่ด้วยความแปลกใจ “คุณ...”

“เฟลมมิส...เฟลมมิส ฟลานเดอร์ส” เขาเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ นึกสลดตาตัวเองในใจ ...หาเรื่องใส่ตัวแล้วไหมล่ะ ตะมันไปไกลๆแต่แรกก็หมดเรื่อง ไม่น่าใจอ่อนอยากรู้ อยากเห็นเลยจริงๆ

“เฮ้...ฉันอุตส่าห์แนะนำตัวแล้วอย่ามาทำตัวไร่มารยาทแถวนี้ ชื่อแซ่ไม่มีหรือไง หรือเกิดจากกระบอกไม้ไผ่” คนแก่วงเท้าหาเสี้ยนเริ่มพาล เมื่อตัวเสี้ยนยังนั่งทำท่างุนงง แปลกใจ ไม่ยอมพูดอะไรสักคำเดียว ทั้งเคือง ทั้งโกรธที่ตัวเองไปหาเรื่องใส่ตัว พอมาเจอความเงิบเป็นคำตอบก็ยิ่งเคือง ...ไหนๆก็เสี้ยนแล้ว ช่วยตอบให้มันคุ้มหน่อยได้ไหมนี่ ...

“ผม...” เสี้ยนคมเพ็งหาเสียงตัวเองเจอ “อารอน...อารอน เวนน์” ดูเหมือนว่าคำตอบที่ได้รับจะยังไม่คุ้มกับการเสี้ยนเอาเท้าไปเหยียบหนาม เฟลมมิสจึงยื่นกอดอกจ้องหน้าหาเรื่องเหมือนเจ้าพ่อมาเพี้ยที่หลุดมาจากหนังเจ้าพ่อเซี่ยงไฮ้ ดวงตาสีน้ำตาลเลเข้มเหลือบมองเหมือนคนตรงหน้าเป็นกิ้งกือใส่เดือ

“แล้วยังไงต่อ”

“อะไรครับ...” คนถูกถามทำหน้าซื่อจนน่าจับมาผ่าดูสมองว่ามีซี่เสี้ยวอยู่ที่กริม

“ไว้ย...จะมาขอบ้านเขาอาศัยก็บอกเหตุผลมาหน่อยสิ ไร่ที่ตามล่านะ มันอะไร” เขาตวาดอย่างหัวเสีย ขณะที่คนขอความช่วยเหลือทำท่าเหมือนจะร้องไห้

“ผ...ผม...ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน อยู่ดี ๆ พวกมันก็หาว่าผมฆ่าคน แล้วก็ตามล่าผม”

“อยู่ดี ๆ” เฟลมมิสหัวเราะตามอง ก่อนตวาดลั่นปากจนนกแถวนั้นบินหนีกันพื้พื้ “จะบ้าอะไรอะ เห็นบ้านเมืองไม่มีชื่อมีแม่หรือไง อยู่ดี ๆ มันจะมาว่านายฆ่าคนได้ยังไง ถ้านายไม่ได้ไปทำอะไรเขาก่อน”

อารอนสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ ขดตัวหงอเหมือนเต่าหัวหด ดวงตาสีแพลกิ้งคลอ เสียงสั่นพึมพำอย่างหวาดกลัว

“ผม...ผมเป็นหมอ...พวกเขาหาว่าผมทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งตาย แต่ผมไม่ได้ทำนะ” เขาริบบริบเสียวทันควันเมื่อเห็นดวงตาสีน้ำทะเลเข้มขุ่น “เธอเป็นมะเร็งเลือดขั้นสุดท้าย กว่าจะมาถึงโรงพยาบาลก็เพียบแล้ว ผมจะไปแย่งวิญญาณจากมัจจุราชได้ยังไง”

พูดแล้วเจ้าตัวก็ทำท่าเหมือนจะร้องไห้เสียตรงนั้น ก่อนเงยขึ้นเอ่ยขอร้องเสียงอ่อน “ขอร้องละ...ให้ผมอยู่ที่นี้...พอเรื่องซา ผมจะออกไปทันที”

เฟลมมิสพ่นลมหายใจยาวอย่างระอา อุตส่าห์หนีมาถึงกลางป่า ทำไมเรื่องวุ่นวายจึงง่ายยังตามเขามาเหมือนเงาตามตัวอย่างนี้หนอ สุดท้ายจะด้วยอะไรก็ตามแต่ เท้าที่เหยียบเสี้ยนไปแล้วก็เริ่มหาเรื่องไปสะดุดดงหนามอีกจนได้ ด้วยคำพูดสั้น ๆ ที่ทำให้เขาอยากตบปากตัวเองนั้ก

“ก็ได้...”

หลุดปากไปแล้วเฟลมมิสก็รีบอยากสาปให้ตัวเองเป็นใบ้เสียเดี๋ยวนั้น ต้องรีบวิ่งกลับเข้าบ้านแทบไม่ทัน ขณะที่คนได้รับอนุญาตทำท่าเหมือนเห็นสวรรค์อยู่ตรงหน้า วิ่งร่าตามเข้าไปทันที

“จริงหรือครับ...คุณอนุญาตจริง ๆ หรือ” เขาร้องถามด้วยความยินดี อาการเหมือนลูกสุนัขตัวน้อยที่เห็นเจ้านายกำลังจะเทอาหารให้

เฟลมมิสยกมือกุมหัว จำต้องพยักหน้ารับด้วยรู้ตัวดีว่าหลุดปากออกไปแล้ว ได้แต่เน่กสบถกับตัวเองในใจด้วยความเบื่อหน่าย

ความที่ถูกลูกสอนมาแต่เยาว์วัยทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือคนที่กำลังเดือดร้อนอยู่เสมอ ทั้งที่ตั้งใจแล้วว่าจะไม่ยุ่งไม่เกี่ยวแต่ก็คล้ายจะเป็นสัญชาตญาณที่บังคับให้เขาต้องทำ

ไข้โรคแกว่งเท้าหาเสี้ยนนี่มันก็คงเป็นส่วนหนึ่งของนิสัยเยี่ยงนี้เหมือนกัน ชายหนุ่มพยักหน้ารับเรียบๆ พยายามตั้งสติกับตัวเองเพื่อหาทางออก ขณะที่ลูกหมาตัวโตทำท่ากระด้างรำคาญวิ่งร่าไปสำรวจตัวบ้านอย่างร่าเริง คงลืมไปแล้วว่าตัวเองกำลังเจ็บ

ชายหนุ่มปล่อยให้हारอนวิ่งสำรวจรอบๆ อยู่ครู่เดียวก็พาไปดูห้องนอนเล็กที่ถูกรื้อทิ้งว่างมานาน แต่ยังคงสะอาดสะอ้านด้วยการดูแลรักษาอย่างดี

ห้องเล็กที่จริงไม่ได้เล็กมากอย่างที่คิด เพียงแต่เรียกกันตามลำดับคือเล็กกว่าห้องใหญ่เล็กน้อย ภายในโล่งกว้างด้วยการออกแบบจัดให้มีพื้นที่ให้สอยอย่างประหยัด เตี้ยนอนขนาดกลางพอสำหรับสองคนถูกจัดวางตรงมุมติดผนัง ด้านข้างมีหน้าต่างกรอบไม้กฤษณะจกใสบิดด้วยม่านสีอ่อนดูโปร่งสบายตา ถัดจากเตียงเป็นโต๊ะตัวเล็กวางตะเกียง กับโต๊ะหนังสือและตู้เสื้อผ้าที่ล้วนสร้างจากไม้อย่างประณีต เข้ากับตัวบ้านที่สร้างจากไม้ทั้งหมด

“นายอยู่ห้องนี้... ส่วนห้องฉันอยู่ตรงข้ามนั่นล่ะ” เขาชี้ไปที่ประตูด้านตรงข้ามที่ถูกคั่นด้วยทางเดินแคบๆ หากไม่วายเป็นลึกลับเสียหนัก “จำไว้... ถ้าไม่มีเรื่องด่วนชนิดคอขาดบาดตาย ห้ามนายเข้าไปเด็ดขาด” เขาเน้นเสียง ทำท่าเหมือนสิ่งใดที่พร้อมจะจับหัวเพื่อนใหม่อยู่ทุกเมื่อ

“แล้วก็... หน้าทีของนาย” ชายหนุ่มกอดอก รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังสั่งแถวทหาร แต่น่าเสียดายที่พลทหารมีอยู่คนเดียว แถมยังทำท่าจะเป็นทหารตบเสียอีกต่างหาก “ตื่นแต่เช้า จัดการเตรียมอาหารเช้า กลางวัน เย็น ทำความสะอาดบ้านให้ดี แค่นี้ทำได้ไหม”

ทหารตบพยักหน้าหงึกหงัก ฉีกยิ้มรับอย่างไร้เดียงสาชนิดที่เฟลมิสไม่อยากจะเชื่อว่ายังมีผู้ชายชื่อบ็อบ ี่เง่า ไสบริสุทธ์เหมือนสาวน้อยอ่อนต่อโลกอยู่

บนโลกนี้อีก

...หรือเขาอยู่กับไอ้พวกเสื่อ สิงห์ กระทั่งปาเยอะไปก็ไม่รู้...

ชายหนุ่มหิวหูกะต่ายตัวโตเดินเข้ามาในบ้าน กวาดตามองดูตะเกียงบนโต๊ะที่ถูกจุดไว้เรียบร้อยแล้วก็ขมวดคิ้วมุ่น เขายังไม่ชินเท่าไรกับการมีใครอีกคนมาอยู่ร่วมในบ้านหลังนี้ ในที่ที่เขาคิดว่าเป็นที่สงบสำหรับเขาคนเดียว

กลิ่นแปลกๆ ลอยเข้ามาแตะจมูกยิ่งทำให้คิ้วขมวดเข้าหากันมากขึ้น จนแทบจะกลายเป็นโบแปะอยู่กลางหน้าผาก ชายหนุ่มรีบวิ่งผ่านห้องด้านหน้าตรงไปยังห้องครัวเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ด้านหลังทันที แล้วก็แทบโยนกระต่ายตัวโตทิ้งไปเสียเดี๋ยวนั้น

ภาพที่อยู่ตรงหน้าคือต้นเหตุของกลิ่นใหม่ที่ไชยไปถึงห้องหน้าบ้าน ชายหนุ่มตัวสูงแต่ร่างผอมบางจนไม่น่าเชื่ออยู่ในชุดผ้ากันเปื้อนสีเข้ม ในมือมีกระทะใบเล็กทอดไข่เจียวไหม้ๆ สีดำเหมือนถ่าน ยืนอยู่หน้าเตาถ่านที่ไฟลุกร้อนจนเกิดรอยดำแถบไม้ข้างผนัง

เฟลมมิสคว้าเอาทรายในถุงใบใหญ่ที่จัดไว้ข้างเตาโรยใส่ลงไปที่อย่างเร่งร้อน ก่อนจัดการหาผ้ากระสอบหนาๆ ถ้วนนั้นตีดับไฟอย่างรวดเร็ว แล้วหันมาทางชายหนุ่มอีกคนที่ยืนโทมมอยู่ข้างๆ ด้วยดวงตาคมวาวเหมือนราชสีห์จ้องตะครุบเหยื่อ

“นายทำบ้าอะไรของนาย” เขาตวาดลั่น

อารอนก้มหน้านิ่ง ทั้งเนื้อทั้งตัวดำเป็นปื้นด้วยเขม่าควันจากถ่านไหม้ไฟ ผิวหนังบางส่วนพองเพราะน้ำมันที่กระเด็นมาโดน

แล้วเฟลมมิสก็ยังเป็นเฟลมมิสคนเดิม คนที่ถูกพร่ำสอนไม่ให้เมินเฉยต่อความเดือดร้อนของผู้อื่น คนที่ถูกพร่ำสอนให้พร้อมที่จะสละทุกสิ่งเพื่อประโยชน์สุขของคนอื่น คนที่ถูกพร่ำสอนให้สนใจความทุกข์ของผู้อื่นมากกว่าปัญหาของตนเอง พอเห็นหน้าเปื้อนดำก้มลงจนค้างติดอกด้วยความสำนึกผิด

แล้วเขาก็อดใจอ่อนไม่ได้ตามเคย

“ทีหลังนายไม่ต้องทำอาหารแล้ว ทำไม่เป็นก็บอกลี” ให้ใจอ่อนแค่นั้นก็อดดูไม่ได้อยู่ดี

คนขออาศัยตีหน้าเศร้า แล้วเดินไปคืบผ้าขาดๆ รุ่งริ่งเดินเข้ามาทำท่าจะช่วยเหลือทำความสะอาด แต่ดูเหมือนคราบเขม่าที่ติดผ้าจะทำให้พื้นยิ่งเปื้อนขึ้นเสียมากกว่า

เฟลมิสขมวดคิ้วมุ่น ท่าทางเหมือนพวกลูกผู้ดีที่อยู่แต่ในคฤหาสน์ไม่เคยหยิบจับทำงานการอะไรนั้นไม่ถูกใจเขาเอาเสียเลย

ชายหนุ่มถอนใจยาว ดึงคอเสื้อด้านหลังของคนตัวบางให้เงยหน้าขึ้นส่งสายตาคมคมองเข้าไปในอำพันสวยแปลกตาคุณั้นที่ดูเหมือนจะเป็นอย่างเดียวในตู้ผู้อาศัยที่ทำให้เขาพอใจ ลีก็ฯชายหนุ่มอดแปลกใจกับสัญชาตญาณของตัวเองไม่ได้

เขาไม่เคยพลาด และไม่อยากเชื่อว่าตัวเองจะดูคนพลาด ดวงตาคุณั้นออกจะกว้างแกร่งอย่างคนมั่นใจในตัวเอง ชนิดที่เขาคงไม่แปลกใจเลยถ้าเจ้าของดวงตานั้นบอกว่าตัวเองเป็นทหาร หรือนักปกครอง แต่ใครจะเชื่อละว่าสิ่งที่เขาได้พบกับเป็นหมอนำงิง ึ่งเง่าไม่ต่างกับลาเช่นนี้

อะไรบางอย่างทำให้เขาไม่ไว้ใจชายแปลกหน้าที่มาขอที่พักพิง แต่ความเง่าที่ดูยังงักก็ไม่มีพิษสงแม้แต่หน่อยทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองระแวงเกินเหตุ...ก็ถ้าคนอย่างหมอนี้ทำให้เขาเป็นอะไรไปได้ เขาก็คงสมควรตายแล้วจริงๆ...

ชายหนุ่มปล่อยให้อารมณ์จัดการกับห้องครัวที่บัดนี้มีสภาพไม่ต่างอะไรกับเพิงดินระเบิดถล่มมาหมาดๆดี แต่ห้องยังไม่พัง ไฟยังไม่ไหม้ ผนังยังไม่เจาะเท่านั้นละที่เขาไม่รู้ว่าจะควรขอขอบคุณสวรรค์ใหม่ที่ยังปรานี

มองในแง่ดี อย่างน้อยห้องครัวเขาก็ยังไม่พัง มองในแง่ร้าย...

...นี่เขาไปเก็บตัวอะไรมาให้ยุ่งยากวะ...

Chapter III

หมู่บ้านตามวอ

เจ้าหัวใจเงาในฝัน

แสงอาทิตย์อ่อนจางค่อยทาบทาแผ่นฟ้าให้เป็นสีส้มจางจากปลายขอบฟ้าบอกเวลารุ่งสาง ทำให้คนที่ถูกลากลงจากที่นอนแสนอบอุ่นอดจะร้องครวญอุทธรณ์ไม่ได้เมื่อก้าวออกมาจากประตูบ้านพร้อมด้วยชุดหนาหนักกับตะกร้าหวายใบใหญ่ที่ผูกติดกับหลัง

“นี่มันยังไม่หกโมงเช้าเลยนะครับ” คุณหมอหนุ่มพูดพลางอ้าปากหาจมน้ำหน้าตาไหล

เมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้คนตัวโตเพิ่งบุกเข้าไปในห้องนอนที่บอกว่าเป็นห้องส่วนตัวของเขา แล้วก็ลากเขาลงมาจากที่นอนอย่างไม่ปราณีปราศรัยก่อนจับโยนเข้าห้องน้ำพร้อมคำขู่

“ฉันให้เวลาสิบนาที ถ้ายังไม่ออกไป ฉันจะจับนายโยนลงทะเลสาบ”

ให้คนโง่ที่สุดในโลกก็ควรจะรู้ว่าทะเลสาบในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงต่อกับต้นฤดูหนาวอย่างนี้น้ำมันเย็นแค่ไหน และเขาก็รู้ด้วยสัญชาตญาณโดยไม่ต้องอาศัยการคิดเลยว่า

...ไม่มีสัตว์ตัวไหนในป่านี้อยากลงไปว่ายน้ำเล่นในน้ำนั้นหรอกนอกจากปลา...

และเขาก็เป็นหนึ่งในสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น

สุดท้ายคุณหมอหนุ่มเลยต้องรีบอาบน้ำลวกๆแล้วแต่งตัวอย่างรวดเร็ว

ก่อนจะพาตัวเองออกไปยังโถงด้านหน้าเพื่อรายงานตัวกับชายหนุ่มเจ้าบ้านที่
นั่งไขว่ห้างเฝ้าทำเป็นมาเพียรรอเขาอยู่อย่างสบายอารมณ์ สาบานได้ว่ารอยยิ้ม
ที่มุมปากกับดวงตาสีน้ำทะเลนั้นมันบอกอยู่ชัดๆเลยว่าเฟลมิสสุดแสนจะ
พึงพอใจที่ได้แก่ลั้งเขา

อารอนทำหน้าที่นำบูดเมื่อคนตัวโตก้าวเท้าเดินนำเร็วๆ จงใจให้เขาวิ่งไล่
ตามทั้งที่ทางก็แสนจะยากลำบาก ทั้งขึ้นเนินชันบ้างลาดบ้าง แถมกองหิน
เกะกะที่เขาสะดุดไปหลายต่อหลายครั้งจนได้แผลถลอกปอกเปิกไปหมดทั้งตัว

“นายควรจะหัดออกกำลังกายเสียบ้าง”

“สาบานสิว่าคุณไม่ได้พยายามกลั่นหัวเราะอยู่” อารอนเห็นบอยอย่างอด
ไม่ไหว เมื่อได้ยินเสียงขลุ่ยขลุ่ยในคอของชายหนุ่มที่เดินนำ “ดูเหมือนจะสนุก
เหลือเกินนะครับที่เห็นชาวบ้านเขาลำบาก”

“แหงสิ...หน้าตานายดูไม่จืดเลยจริงๆ” เขารับคำหน้าตาเฉย ไม่สำนึก
เลยแม้แต่นิดเดียว แถมยังอ้าปากหัวเราะลั่นอย่างไม่อายใคร

อารอนตัวดস্যตาเค็อนขวับ ดวงตาสีอำพันสวยคมดูขึ้นมาครู่หนึ่ง
จนเฟลมิสนิ่งมองอย่างงงงัน แต่แล้วก็ต้องสะบัดหน้าแรงๆขับไล่ความฟุ้งซ่าน
ในใจตัวเอง ผลอหลุดคำ “บ้าน่า...”

“ครับ...คุณนะบ้ามากเลย...” อารอนถอนใจยาว ทำท่าพยับพยับดูอย่าง
เห็นด้วย “แก่ลั้งคนแล้วสนุกมืออย่างที่ไหน” เจ้าตัวบนพึมพำเป็นหมิ่นกึ่ง

เฟลมิสหลุดหัวเราะ ลืมสายตาค้อนคมเมื่อครู่ไปเสียสิ้น พลางเอื้อมมือ
ลากคนตามให้ป็นขึ้นมาบนหินก้อนใหญ่ที่กั้นอยู่

“ทางก็มีตั้งเยอะตั้งแยะ ทำไมไม่เดินก็ไม่รู้ มาป็นข้ามให้ลำบากทำไม”

“ไม่เคยได้ยินหรือ...ชีวิตต้องสู้” คนนำทางหัวเราะชอบใจ “หัดลำบาก
เสียบ้างจะได้ไม่เป็นคุณชาย เดี่ยวจะหาสาวไม่ได้เพราะโดนเข้าใจผิดว่าเป็น
เกย์”

อารอนทำท่าสะดุ้งโหยง เหลือบตามองคนข้างตัวอย่างระแวงเมื่อคว่ำ

เอาผลไม้ลูกเล็กสีแดงสดลงใส่ตะกร้าผูกหลัง

“พูดจ่าน่าขนลุก...”

“ทำไม นายเกลียดเคย์หรือ” อะไรก็ตามที่อารอนไม่ชอบดูเหมือนเฟลมิสจะรื่นรมย์เสียเหลือเกิน

“จะบ้าหรือคุณ ผมว่าคนเรานั้นก็เป็นเรื่องสิทธิของแต่ละคนนะ เขาจะทำอะไรก็เรื่องของเขา ไม่เกี่ยวกับเราเสียหน่อย ที่ผมว่าขนลุกก็เพราะผมไม่ได้เป็นเคย์”

เฟลมิสถอนใจยาว ร่างสูงทรวดตัวลงนั่งไต้ร่มไม้ที่เหลือแต่กิ่งก้านสีดำเหนือกองใบไม้แห้งสีส้มแดงที่ค่อนข้างจะขึ้นเขินด้วยละอองน้ำค้าง

“ฉันเกลียดเคย์”

เขาพูดขึ้นลอยๆ ทำให้อารอนเลิกคิ้วมองด้วยความแปลกใจ แล้วชายหนุ่มก็ทำหน้าขยาด

“ไม่ต้องเน้นก็ได้ครับ ผมไม่พิศวาสคุณหรอก ก็บอกแล้วว่าผมไม่ใช่เคย์”

เฟลมิสหัวเราะลั่น “รู้แล้ว ฉันแค่อยากระบาย” ชายหนุ่มวางมือลงบนไหล่คนที่นั่งลงข้างตัวอย่างแรง ทำทางเหมือนคนเมาจัดจนอารอนมองงงๆ “รู้ไหม...ตอนฉันไปเรียนอังกฤษ ฉันเคยถูกเคย์จีบ”

อารอนหลุดหัวเราะลั่นจนตัวงออย่างไม่เกรงใจใคร ไม่สนใจแม้สายตารุ่นขวางของคนข้างตัวที่มองมาอย่างดูๆ

“มันขำตรงไหน”

“โอ้ย...ออกจะน่าขำ ก็หุ่นอย่างคุณเนี่ย สเปนคพวกเคย์เลยนี่นา” คราวนี้เฟลมิสหันขวับ สีหน้าตื่นตระหนกปนระแวงอย่างเด่นชัด

“นายพูดเหมือนเป็นเคย์”

ชายหนุ่มต้องรีบปฏิบัติเสออย่างเร่งด่วน สายหน้าจนผมสะบัดยุง

“จะบ้าหรือคุณ ผมไม่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน”

“แล้วนายรู้ได้ยังไง” เขาหรีตาถาม

“โอ้...คุณ เรื่องแบบนี้ใครๆก็รู้ เพื่อนผมมันเล่าให้ฟังบ่อยจะตายว่ามัน โดนเกย์จับ”

“เพื่อนนายโดนไม่ใช่ นายนี่” เฟลมิสยังไม่ยอมแพ้

อารอนทำท่าอ๋อใจ มองเขาเหมือนผู้ใหญ่มองเด็กตัวเล็กๆที่อยู่ใต้ ปกครอง แวตานั้นดูน่าหมั่นไส้จนเฟลมิสอยากแก้ง แต่แล้วก็ต้องนั่งงั้นกับ คำอธิบายของคนตรงหน้า

“ผมก็สังเกตุจากมันสิ โอ้เพื่อนผมนะมันผิวสีทองแดง ตัวสูง ตัวล่ำๆ หุ่นนายแบบอย่างคุณนี่ละ เห็นแล้วน่าอิจฉาซะมัด”

เจ้าตัวทำท่าอิจฉาจริงๆจนเฟลมิสเริ่มเชื่อว่าไม่ได้เป็นเกย์ แต่ก็ต้อง ก้มลงสำรวจตัวเอง

เขาอดไม่ได้ที่จะยอมรับอย่างภาคภูมิใจว่าตัวเองนั้นหุ่นนายแบบจริงๆ เพราะร่างกายที่ถูกฝึกมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย แต่ไม่อยากจะยอมรับเลยว่าหุ่นแบบนี้ เป็นเครื่องดึงดูดใจเกย์ คิดแล้วก็อดเบะปากอย่างขยาดไม่ได้ทำให้คนที่นั่ง มองอยู่หัวเราะออกมาเบาๆ

“ถามจริงเถอะ ทำไมคุณเกลียดพวกเขานัก เราก็คน เขาก็คน”

ชายหนุ่มนิ่งไปชั่วครู่หนึ่งอย่างครุ่นคิด แล้วก็ถอนใจยาว

“ไม่รู้...ไม่มีเหตุผล ไม่ชอบ” เขาเน้นเสียงหนัก “ฉันเกลียดพวกทำอะไร ผิดธรรมชาติ เดียวนี้ยิ่งเทคโนโลยีเจริญขึ้น อะไรๆมันก็แย่ง สังคมแย่ง ชีวิตแย่ง แย่งแย่งกันอยู่นั้น คิดหรือว่ามีใครเอาชนะธรรมชาติได้”

ดวงตาสีอำพันหม่นแสงลงครู่หนึ่งเมื่อทอดมองไปยังสุดปลายขอบฟ้าที่ยังดูสลัวร่างด้วยฤดูกาลและภูมิประเทศที่เต็มไปด้วยภูเขาสูงรายล้อมจนโลก ดูเหมือนจะมีดลง เหมือนถูกครอบไว้ด้วยเงาดำวางเลื่อน คล้ายปีศาจร้าย จะคืบคลานเข้ามาสร้างความอ่อนแอให้หัวใจที่เจ้าของพยายามซ่อนไว้ได้ เพราะน้ำแข็งหนา

“สิ่งที่ธรรมชาติประทานให้คือสิ่งที่ดีและเหมาะสมที่สุดกับโลกเราแล้วล่ะ” เฟลมิสพูดพลางเอนตัวลงนอนบนกองใบไม้ เหมือนลืมไปแล้วว่าตัวเองออกมาทำอะไร

อารอนดึงตะกร้าหวายใบใหญ่ที่หลังออกแล้วเอนตัวลงนอนข้างๆ

ให้เสื้อคลุมหนาเท่าไรก็ยังพอรู้สึกถึงความชื้นเย็นที่ซึมเข้าตะแนหลัง หากความเย็นเยือกที่จับหัวใจมีมากกว่าน้ำบร้อยพันเท่า

“คุณเกลียดอะไรที่... ไม่ใช่ธรรมชาติหรือครับ”

เฟลมิสเลิกคิ้วมองคนข้างตัวที่ทำท่าซึ่มกระเทือ

“อาจจะ...มนุษย์เราพยายามจะเอาชนะธรรมชาติ แต่สิ่งหนึ่งที่เราต่างรู้ดีและปฏิเสธที่จะยอมรับคือ...ความต้องการนั้นก็เป็นธรรมชาติ ดังนั้นสุดท้ายจะไม่มีใครชนะได้เลย”

อารอนหัวเราะขึ้นๆในลำคอเหมือนจะเยาะหยันอะไรบางอย่าง ทำให้คิ้วเข้มหนาของชายหนุ่มเจ้าถิ่นยิ่งขมวดมุ่น พยายามจ้องมองอย่างจับสังเกตุ แต่ก็ไม่พบความผิดปกติอะไร นอกจากคำเอ่ยถามของเจ้าตัว

“คุณ...เคยได้ยินเรื่องการโคลนนิ่งไหม”

“ถึงอยู่ในหุบเขาแต่ฉันก็ไม่ได้ปิดโลกจนไม่รู้นี่” เขาตอบยอกย้อน ขณะลุกขึ้นยืนคว้าตะกร้าใบโตมาสะพายหลังตามเดิม

อารอนยันตัวลุกขึ้นทำตาม แล้วทั้งคู่ก็เริ่มออกเดินทางอีกครั้ง

“คุณ...เป็นพวกแอนตี้โคลนด้วยหรือเปล่า” ชายหนุ่มยังไม่ละความสนใจ เอ่ยถามคำถามที่ทำให้คนฟังต้องขมวดคิ้วครุ่นคิด

“ไม่รู้สิ...คงไม่ค่อยชอบเท่าไรหรอก”

คำตอบที่ออกจากปากชายหนุ่มทำให้อารอนหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วก็กลับเบิกตากว้างเมื่อแลเห็นทางที่ลาดลงอีกด้านหนึ่ง

ผืนดินลาดลงไปเป็นแนวยาวลงสู่ที่ราบอีกด้านหนึ่งที่พอเห็นบ้านเล็กๆ ปลูกสร้างด้วยไม้หยาบๆพอกอยู่อาศัยรวมกันเป็นกระจุกเหมือนบ้านของเด็ก

“หมู่บ้านดากวน...” เฟลมมิสเอ่ยเรียบๆ แล้วเดินนำเขาลงไปตามทางลาด
ชัน

อารอนกวาดตามองดูพื้นดินสีเทาดำที่ทำลดหลั่นเป็นขั้นอย่างสังเกตเห็น
แล้วก็อดจะนึกชื่นชมในใจไม่ได้กับความเรียบง่ายของชีวิตและการจัดการกับ
ความเจริญที่ก้าวเข้ามา

หมู่บ้านแห่งนี้อาจดูต่างกับเมืองที่เต็มไปด้วยตึกระฟ้าราวฟ้ากับเหว แต่
ในความคิดเขา ขอบอกเลยว่านี่ไม่ใช่เหว แต่เป็นฟ้า เป็นสวรรค์บนดินที่สงบ
และร่มเย็น น่าอยู่อาศัยมากกว่าเมืองที่แสนวุ่นวายร้อยเท่าพันทวี

เฟลมมิสหัวเราะในคอเมื่อเห็นสายตาของคนข้างตัว

“สุดยอดเลยใช้ไหม...สงบ เรียบง่าย ได้กฎแห่งธรรมชาติแต่ก็ไม่เคย
ยอมแพ้ต่อธรรมชาติ”

อาการเลิกคิ้วสูงของคุณหมอนุ่มต่างถิ่นทำให้เขายิ่งหัวเราะชอบใจ
เมื่อเอ่ยคำอธิบาย “เราใช้ชีวิตอยู่ใต้กฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติ แต่ก็ไม่ได้เข้าไป
ตามยถากรรม เราพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยไม่ทำลายธรรมชาติ ใช้สมองและ
สองมือจัดการให้พออยู่พอกิน ไม่ต้องมักมากทะยานอยากให้วุ่นวาย”

คำอธิบายนั้นสร้างรอยยิ้มอ่อนๆ ให้คลีคลายบนดวงหน้าของคนต่างถิ่น
ต่างชาติ ต่างภาษา แต่ดูเหมือนว่าความสุขจะถ่ายทอดถึงกันได้

“ฉันว่านี่ต่างหาก...ชัยชนะที่แท้จริง”

คำพูดนั้นภาคภูมิใจบนอาการเขินหน้าอย่างผยอง บอกชัดว่าเขาภูมิใจแค่
ไหนกับความเป็นอยู่ของผู้คนที่แสนเรียบง่ายในหมู่บ้านแห่งนี้ ภาพนั้นทำให้
อารอนอดจะยิ้มจางๆ ด้วยความเอ็นดูไม่ได้ ก็ทำทางคนตรงหน้าเหมือนเด็ก
อวดของเล่นสุดโปรดเหลือเกิน

“นายอยู่ในโลกวัตถุนิยมจนชินถึงยิ้มแบบนี้”

รอยยิ้มของเขากลับทำให้เฟลมมิสตีความไปอีกอย่าง ดวงหน้าคมคายจึง
ติดะบังตั้งอย่างไม่พอใจนัก เอ่ยคำขวางๆ

ชายหนุ่มต่างถิ่นส่ายหน้าซ้ำๆ แต่ไม่ทันได้ตอบคำเมื่อแลเห็นกลุ่มคนวิ่งตรงมายังพวกเขาทั้งสอง

สีหน้าอารอนมีรอยตระหนก ร่างสูงบางหันรีหันขวางด้วยความแปลกใจเหมือนหาทางรอด ขณะที่เฟลมิสหัวเราะลั่น โคลงศีรษะลงเล็กน้อยเป็นเชิงเคารพ

“นี่ตา... ซี่ตาเร... อรุณสวัสดิ์ครับ...” เสียงทุ้มเอ่ยคำภาษาถิ่นอ่อนโยนอย่างยิ่ง

กลุ่มคนที่วิ่งเข้ามาหัวเราะรื่นเริง ก่อนจะโคลงศีรษะลงทำความเคารพอย่างเรียบง่ายด้วยรอยยิ้มยินดี

“กำลังคิดว่าก่อน همینตอนนี้ท่านจะไม่เข้ามาเสียแล้ว” ชายวัยกลางคนในชุดผ้าเนื้อหยาบตัวยาวถึงเข่าแบบพื้นเมืองก้าวออกมาเอ่ยอย่างยินดี แล้วก็แทบผงะถอยเมื่อร่างสูงหนากระโดดโถมตัวใส่เต็มแรง

เสียงพูดคุยเป็นภาษาถิ่นดังรัลลั่นเร็วจนแทบฟังไม่ออก หากทุกเสียงล้วนเปี่ยมด้วยความยินดีเมื่อคนพูดเข้าล้อมรอบร่างสูงหนาของชายหนุ่มตรงกลางไว้

อารอนคลี่ยิ้มมองนิ่งๆ ยืนนอกวง หากแล้วเมื่อเฟลมิสพูดอะไรบางอย่างขึ้น กลุ่มชายวัยรุ่นก็วิ่งตรงเข้ามาล้อมเขาไว้ด้วยเสียงหัวเราะว่าเริง โดยไม่สนใจเลยว่าคนอยู่ในวงล้อมทำหน้าที่ต่ารุงงเหมือนมีตัวจิ้งแผลมาอยู่ร่วมกันถึงสามคู่

“นายฟังภาษาถิ่นที่นี้ออกไหม” เฟลมิสเดินเข้ามาถามเป็นภาษาอังกฤษอย่างที่เข่าใช้ตอนอยู่ในบ้านไม้กลางป่า

“มูเอล... นิดหน่อย...” เขายิ้ม ตอบเป็นภาษาถิ่นชัดเจน หากสำเนียงรัลลั่นแบบคนเมืองไม่เร็วเท่าคนที่ร้ายล้อม

นั่นยิ่งทำให้เด็กหนุ่มวัยรุ่นหัวเราะว่านด้วยความพอใจที่เห็นคนต่างถิ่นสามารถพูดภาษาพื้นเมืองได้ชัดเจน คราวนี้คำพูดที่เอ่ยจึงพยายามให้ช้าลง

เพื่อให้เขาเข้าใจ

“เฟลมมิสบอกว่าคุณเป็นหมอ” เด็กหนุ่มคนหนึ่งถาม
อารอนฉีกยิ้มกว้าง พยักหน้ารับเร็ว ๆ

“หมอเถื่อนครับ...” พูตไปก็ทำให้คนฟังมองด้วยความงุนงง เจ้าตัวจึง
ต้องอธิบายต่อ “ตอนนั้นผมไม่มีใบอนุญาต”

เฟลมมิสหัวเราะ ตบไหล่เขาแรง ๆ จนแทบคะมำ

“เรื่องแค่นี้... เล็กน้อยน่า”

อารอนหันมองหน้าคนนำทางด้วยความแปลกใจ แล้วก็ได้รับคำตอบ
เป็นรอยยิ้มกว้างขวาง และแววตาที่ส่งมาเป็นเชิงขอร้อง

“ช่วยดูคนป่วยที่นั่นหน่อย เรามียาส่งมาจากเมืองหลวง พวกยาพื้นบ้าน
แต่ไม่มีหมอ...”

คุณหมอต่างถิ่นทำหน้าที่เอ้อจืด ผลลุลูกตปាកอย่างลึ้มตัว

“เหมือนมีกระสุนแต่ไม่มีปืน”

คนฟังหัวเราะลั่น พยักหน้าเร็ว ๆ อย่างเห็นด้วยกับคำเปรียบเทียบของ
คนตรงหน้า ก่อนที่ใครคนหนึ่งจะเอ่ยเป็นเชิงขอร้อง

“คุณหมอช่วยเราหน่อยเถอะ เรามีคนป่วยตั้งมาก ได้แต่รักษาให้ยา
ง่าย ๆ ไปตามยถากรรม”

คนถูกขอร้องฉีกยิ้มให้อย่างอ่อนโยน แล้วพยักหน้ารับเร็ว ๆ อย่างลือ
เสียงน ก่อนจะเดินแหวกวงล้อมของคนในหมู่บ้านที่ออกมาต้อนรับไปพบกับ
ชายวัยกลางคนที่ยืนรออยู่ด้านนอกด้วยรอยยิ้ม

คนตรงหน้าโคลงศีรษะลงก่อนทำให้เขาต้องรีบทำตามอย่างเก้ ๆ กัง ๆ
แต่ก็ไม่ได้ดูขวางหูขวางตานัก ตรงกันข้าม กลับชวนให้ขบขันด้วยความเอ็นดู
เสียมากกว่า

“เปซาล... ผู้ใหญ่บ้านดากวน” เฟลมมิสเอ่ยคำแนะนำ โดยไม่คิดจะ
แนะนำตัวเขาให้อีกฝ่ายแม้แต่น้อย ดูท่าจะกระซิบบอกมาแต่แรกแล้ว พวก

ชายหนุ่มวัยรุ่นจึงวิ่งไปล้อมเขาอย่างนั้น

“นี่ตา ซีดาเร...” เขาเลียนคำเอ่ยอรุณสวัสดิ์ดีอย่างเป็นมิตร ทำให้คนฟังยิ้มกว้างจนแก้มแทบปริ เอ่ยภาษาถิ่นรั้วพร้อมกับภาษามือพยายามชักจูงเขาให้ก้าวตามไป

เปซาลพาอารอนเดินเร็วๆ ไปตามทางที่ลาดลงสู่ด้านล่างไปยังบ้านเล็กๆ ที่สร้างจากดินก่ออย่างง่าย ๆ มีโถงดินก่อเล็กๆ ตั้งไว้ด้านหน้าพร้อมกระบวยที่ทำจากไม้แกะลวกๆ ช่างๆ เป็นดินก่อกันขึ้นมาสูงประมาณ 1 นิ้วเป็นส่วนแยกชัด

ชายสูงวัยก้าวเข้าไปในคอกเตี้ยๆ ที่ก่อจากดินแล้วใช้กระบวยตักน้ำราดเท้าตัวเองก่อนจะก้าวขึ้นไปบนตัวบ้านที่ยกระดับสูงกว่าปกติเล็กน้อย เช็ดเท้าเบาๆ แล้วเปิดประตูเข้าไป

อารอนยิ้มจางๆ แล้วทำตามอย่างว่าง่าย นึกชื่นชมในความสะอาดของเจ้าบ้านอยู่ไม่น้อย

“การล้างเท้าก่อนเข้าบ้านคนอื่นถือเป็นการให้เกียรติว่าเรามาอย่างสะอาด” เฟลมิสที่เพิ่งเดินตามมาถึงเอ่ยคำอธิบายเป็นภาษากลางแล้วตักน้ำราดเท้าตัวเองในคอกเตี้ยๆ “ที่จริง...มันเป็นเรื่องเกาของเรา แต่ตอนนี้ก็เลือนๆ กันไป จะมีเหลืออยู่ก็แค่ไม่กี่ที่”

เปซาลยิ้มกว้าง แม้ไม่เข้าใจในถ้อยคำที่คนทั้งคู่เอ่ย แต่ด้วยน้ำจิตน้ำใจเจ้าบ้านจึงต้อนรับแขกด้วยรอยยิ้มเสมอ ก่อนจะเดินนำเข้าไปภายใน

ห้องเล็กๆ ถูกกันเป็นส่วน ด้านหน้าเป็นเบาะรองนั่งสำหรับรับแขกกับโต๊ะตัวเตี้ยอยู่หน้าฉากไม้เตี้ยๆ แต่เปซาลกลับนำผ่านเข้าไปด้านหลัง บนเสื่อพื้นเล็กมีร่างผอมไซของหญิงชราคนหนึ่งนอนกระสับกระส่าย ช่างกายมีหญิงสาววัยแรกรุ่นคอยเฝ้าดูแลด้วยสีหน้ากระวนกระวาย

เฟลมิสมีสีหน้าเครียดขึ้นมาทันทีกับภาพตรงหน้า เขาหันไปเอ่ยภาษาถิ่นถามผู้นำหมู่บ้านรั้วเร็ว “ทำไมยังไม่พาไปโรงพยาบาล”

สีหน้าของชายสูงวัยมีรอยกังวลเมื่อเอ่ยตอบเสียงรัวไม่แพ้กัน

“มาเนี่ยไม่ยอมไป บอกว่าอยากตายที่บ้าน”

ชายหนุ่มผู้มาเยือนถอนใจยาว คิ้วหนาขมวดมุ่นมองอย่างไม่ใคร่จะพึงใจนัก ก่อนจะหันมามองคนที่ตัวเองพามา

“ตอนแรกตั้งใจจะพานายมาเปิดหูเปิดตา แต่ตอนนี้ช่วยหน่อยได้ไหม”
เขากอดอย่างเกรงอกเกรงใจจนคนฟังไม่กล้าปฏิเสธ

แต่ถึงไม่ขอเขาก็คงต้องช่วยอยู่แล้ว ไม่มีหมอคนไหนปล่อยให้คนไข้ต้องทนอยู่กับความทุกข์ทรมานด้วยโรคภัยไข้เจ็บตามยถากรรมโดยไม่ช่วยเหลือได้หรอก

“ไม่มีหมอคนไหนเห็นคนเจ็บแล้วเมินเฉยได้หรอกครับ” เขาตอบด้วยรอยยิ้ม แล้วคุกเข่าลงข้างคนป่วย

หญิงสาวผู้ดูแลมองดูอาการนั้นด้วยความตื่นตระหนก เธอเอ่ยภาษารัวเร็วกับผู้นำหมู่บ้าน พุดคุยกันอยู่พักหนึ่งเจ้าหล่อนจึงก้มหน้าลงแทบติดพื้น เอ่ยเสียงเครืออ่อนหวาน

“เธอขอให้ช่วยแม่เธอด้วย” เฟลมิสแปลเสียงเรียบเมื่อทรุดลงนั่งด้านข้าง

อารอนก้มหน้ารับแล้วเริ่มตรวจดูอาการเท่าที่ทำได้ แล้วดวงหน้าชาวอ่อนเยาว์ก็กลับเคร่งขมวดจริงจังเอาถ่านขึ้น ผิดจากชายหนุ่มเจ้าสำอางราวเป็นคนละคน หลายครั้งที่ดวงหน้าขาวนั้นเงยขึ้นเอ่ยถามอาการแล้วก็ก้มลงจับโน่นนี่อย่างคล่องแคล่ว

“มีอาการหอบบ่อยู่ไหม” เขาพยายามใช้ภาษาถิ่น

“ช่วงนี้ก็บ่อยู่ค่ะ” หญิงสาวผู้ดูแลเอ่ยตอบซ้ำๆ ด้วยเสียงนอบน้อม

อารอนพยักหน้ารับ ก้มหน้าลงแนบกับอกผู้ป่วยเสี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ

เฟลมิสจ้องมองดูการกระทำของคนข้างตัวด้วยความสนใจ แต่ยิ่งไบนานนั้นเคร่งขมวดขึ้นเท่าไรก็ยิ่งสร้างความกังวลใจให้คนรอบข้างขึ้นเท่านั้น

“คุณเพลมิสครับ...” หมอหนุ่มหันมาเอ่ยเสียงเครียด

เพลมิสเลิกคิ้วสูง พยักหน้าช้าๆเป็นเชิงให้พูดต่อ เขาก็ยอมเอ่ย

“ผมอยากให้ไปตรวจให้แม่ที่โรงพยาบาล”

“มีอะไร” คราวนี้ชายหนุ่มหลุดคำอย่างร้อนรน ทำให้รอยตระหนก
กังวลปรากฏขึ้นบนใบหน้าเจ้าบ้านทั้งสอง

อารอนถอนใจยาวพลางยันร่างลุกขึ้นยึดกายตรงเต็มความสูงแล้วเดิน
ออกไปอีกด้าน แม้รู้ว่าไม่มีใครในหมู่บ้านเข้าใจภาษากลางที่เขาใช้สื่อสารกับ
เพลมิส แต่ก็เกรงว่าความกังวลในน้ำเสียงจะทำให้คนรอบข้างยิ่งตื่นตระหนก
มากขึ้น

เพลมิสเดินตามออกมาหน้าฉากไม้กั้นพอดีกับที่อารอนเดินออกมารอ
อยู่หน้าบ้าน เขาก็ตามไปอย่างเร่งร้อน

“ป้ามาเนียเป็นอะไร” เขาถามช้าๆทำให้คนเป็นหมอตถอนใจยาว

“ผมเกรงว่าจะป็น... วัณโรคครับ”

คนฟังขมวดคิ้วมุ่น “นายยังตรวจไม่ละเอียด อาจไม่ใช่ก็ได้”

“ผมถึงแนะนำให้ไปตรวจที่โรงพยาบาลให้ชัด ผมเห็นผ้าที่ผู้หญิงคนนั้น
ใช้เช็ดตัวให้คนป่วยมีคราบเลือด แล้วเท่าที่ดูการหายใจก็พอเข้าข่าย” อารอน
ถอนใจยาว หันมองหน้าคนข้างตัวอย่างจริงจัง “ที่ผมกลัวคือถ้าเป็นโรคนี้จริง
หากเข้าหน้าหนาวแล้วยังไม่ได้รับการรักษา อาการจะยิ่งหนักขึ้น”

เพลมิสขมวดคิ้วมุ่นอย่างครุ่นคิด มือทั้งสองไพล่หลังไว้ด้วยความเคย
ชิน ร่างสูงก้าวเดินไปช้าๆแล้วพยักหน้ารับ

“ฉันจะจัดการให้เร็วที่สุด ขอบใจมาก”

อาการนั้นก็จะไว้ตัวอย่างทรงอำนาจทำให้อารอนอดหัวเราะไม่ได้
เสียงทุ้มเอ่ยเหน็บ

“คุณทำท่าเหมือนเจ้าชาย”

เพลมิสแค้นหัวเราะในคอขึ้นๆ

“ใครจะรู้... ฉันอาจเป็นเจ้าชายแห่งชายป่าก็ได้”